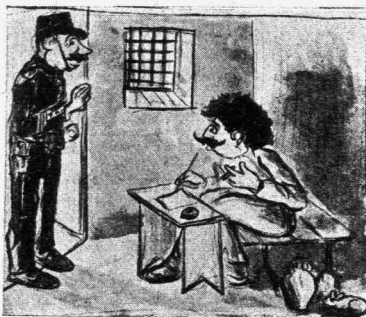

Κ' ἡ Θέτις ζέσκιζε τὰ πορφύρα της ρούχα,
 κ' ἔβγαζεν ἀπὸ πάνω της καὶ ξεπετοῦσε
 στὸ γῶμα τὰ βραχιόλια καὶ τὰ δαχτυλίδια.
 Καὶ μὲς στὸν ὄδυρό της τὰ παλιὰ θυμήθη,
 καὶ ρώτησε τί ἔκαμνε ὁ σαρὸς Ἀπόλλων,
 ποῦ γύριζεν ὁ ποιητὴς ποῦ στὰ τραπέζια
 ἔβγαζε ὁμιλεῖ, ποῦ γύριζε ὁ προφήτης
 ὅταν τὸν εἶε της σκότωναν στὰ πρῶτα νειάτα.
 Κ' οἱ γέροι τὴν ἀπήντησαν πῶς ὁ Ἀπόλλων
 αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐκατέβηκε στὴν Τροία,
 καὶ μὲ τοὺς Τρῶας σκότωσε τὸν Ἀχιλλεῦ.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

Ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ λωποδύτου

Εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κρατητήριον. Μετὰ τὴν τελευταίαν βροχὴν τῶν παρασῆμων.

Ὁ αστυφύλαξ.— Βρὲ κατεργάρη, Τσιλιδρίγκο, τί γράφεις αὐτοῦ;

Ὁ λωποδύτης.— Γράφω μίαν δήλωσιν εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι μὲ τὸν συνώνυμόν μου ἐκεῖνον, ποῦ πῆρε χθὲς τὸ παράσημον, ἐν ἔγω καμμίαν συγγένειαν ἢ σχέσιν!.. Ἐχομε κ' ἐμεῖς τὴν ἀξιοπρέπειά μας, κύριε αστυφύλακα!..